

— Баща ми, както си го знайте, веселякъ, прави си гешефти и живѣй.

— И все съ онази глава, каквато бѣ кога изгонихме княза?

— Главата е сжщата, — се подсмѣ младия човѣкъ, — само, че отъ оня авантюризъмъ — ни поменъ.

— Защо да бжде авантюра? — се намѣси Стойко. Кога държавниятъ глава отива противъ народнитѣ искания — детронирането е подвигъ граждански, а не авантюра.

— Взе думата отъ устата ми, Стойко, — се засмѣ бащата; но моята дума не бѣ тамъ . . . не, не! . . .

. . . Бурни бѣха онѣзи времена. Сега е друго. Сега човѣкъ може да се предаде на себе си. Съ себе си да поживѣешъ! Като ви гледамъ при какви условия живѣйте — става ми мжно за нашитѣ хубави младини. . . Кжде тогава това спокойствие да работишъ върху себе си! Родени подъ иго, всичкото време мислѣхме за деня, кога свободата ще изгрѣй. Възстания, кланета, черкези, кърджалии—и какво не щѣшъ! Освободихме се—хайде вътрешни размирици. Детронация, война съ Сърби, доде независимостъта — и едва сега почвамъ да виждамъ, че и за тази бедна страна ще има миръ. . . — Стария Габаръ замълча, като навжси вежди.

— Както и да е — проговори Боянъ Андреевъ, сега вече ни предстои мирно ризвитие.

— Кой знай! — съ въздишка прошепна Петъръ Габара,

— Защо? — запита госта.

— Ами Македония! Само кога . . . кога ще бжде, азъ не знамъ. Ала като се замисля, страхъ ме съвзема. Йоще нѣщо ще ни мине главата, че тогазъ ще мислимъ за траенъ миръ.

— И татко тъй говори. Стѣгай се, ми казва, че Македония ни чака . . . А пъкъ азъ мисля, че . . .